

ARCHDIOCESE OF CHICAGO

RADOŚĆ EWANGELII

**Przewodnik parafialny oparty na
Ewangelii Gaudium z okazji 10. rocznicy
publikacji dokumentu**

Wrzesień 2023 r.

Autor: ks. Louis J. Cameli

„Parafia jest formą obecności Kościoła na terytorium, jest środowiskiem słuchania Słowa, wzrostu życia chrześcijańskiego, dialogu, przepowiadania, ofiarnej miłości, adoracji i celebracji. Dzięki całej swojej działalności parafia zachęca i formuje swoich członków, aby byli ludźmi zaangażowanymi w ewangelizację”.

**– Papież Franciszek
Ewangelii Gaudium 28**

PARAFIALNY PRZEWODNIK POMOCNY W STUDIOWANIU ADHORTACJI PAPIEŻA FRANCISZKA EVANGELII GAUDIUM

Dlaczego powinieneś dołączyć do innych parafian, aby czytać i studiować adhortację papieża Franciszka Evangelii Gaudium (Radość Ewangelii: o głoszeniu Ewangelii we współczesnym świecie)?

Evangelii Gaudium (EG) została wydana w 2013 roku, w pierwszym roku pontyfikatu papieża Franciszka. Jest to niezwykle ważny dokument programowy, który przedstawia wizję nowo wybranego papieża. Wziął on pod uwagę dyskusje Synodu Biskupów (październik 2012 r.), który rozważał podjęcie wyzwania ewangelizacji dzisiejszego świata.

Papież Franciszek, przed rozpoczęciem konklawe, które wybrało go, zwrócił się do zgromadzonych kardynałów. Mówił o potrzebie wyjścia Kościoła z misją. Wyjaśnił, że Kościół nie może być introwertyczny ani pochłonięty własnym życiem wewnętrznym. Kościół musi być zawsze gotowy, aby nieść Jezusa wszystkim ludziom, a zwłaszcza tym, którzy żyją na obrzeżach społecznych.

Wyjaśniając znaczenie i kierunek ewangelizacji w EG, papież Franciszek poruszył wiele tematów, które następnie rozwinął. Znajdują się wśród nich takie kwestie jak: centralne znaczenie Bożego miłosierdzia, inkluzywny zasięg Ewangelii, troska o integralną ekologię w czasie, kiedy troszczymy się o ziemię, palące kwestie sprawiedliwości ekonomicznej, zwłaszcza dla osób pozbawionych podstawowych środków do życia oraz relacje z tymi, którzy nie są częścią Kościoła katolickiego, w tym z innymi chrześcijanami, Żydami, muzułmanami i innymi ludźmi dobrej woli. Poznanie EG oznacza poznanie ekscytującej wizji tego niezwykle go papieża, wizji dla Kościoła i świata na dziś i na jutro.

Czy zatem EG dotyczy tylko papieża Franciszka i jego opinii na temat Kościoła, świata i ewangelizacji?

Byłoby poważnym błędem twierdzić, że EG dotyczy tylko papieża Franciszka. Kierunek i duch wcielony w EG są de facto i prawdziwie zakorzenione w odnowie Kościoła zapoczątkowanej przez Sobór Watykański II. Papież Jan XXIII zwołał Sobór i wezwał Kościół do zaangażowania świata w wiarę chrześcijańską, czyniąc to z nadzieją i przekonaniem. Jego następca, papież Paweł VI powiedział, że ewangelizacja jest tożsamością Kościoła. Papież Jan Paweł II nadał Kościołowi zdecydowanie chrystocentryczne podejście do jego misji i wezwał wszystkich do „wypłynięcia na głębię” z odwagą i ewangeliczną śmiałością. Papież Benedykt XVI również kładł nacisk na chrystocentryzm Kościoła, którego zadaniem jest głoszenie integralnej i trwałej prawdy Jezusa Chrystusa. Najwyraźniej papież Franciszek stoi na linii odnowy, która sięga Soboru Watykańskiego II. Podczas tego soboru, kierowanego przez Ducha Świętego, Kościół na nowo zastanowił się nad swoją tożsamością, nad tym, kim jest w relacji z Jezusem Chrystusem i kim jest w relacji ze światem. Odzyskane przez Kościół poczucie tożsamości zbiega się w misji ewangelizacyjnej, którą papież Franciszek wyjaśnia i do której zachęca.

Na czym dokładnie polega wyzwanie, które EG rzuca całemu Kościołowi, a w szczególności parafiom i poszczególnym wiernym?

W rzeczywistości EG stawia wiele wyzwań przed Kościołem, parafiami i wierzącymi. Po pierwsze, EG wzywa nas wszystkich do krytycznego spojrzenia na to, co robimy, aby ustalić, czy jesteśmy wierni mandatowi misyjnemu, który powierzył nam Jezus. Oznacza on niesienie dobrej nowiny o nadejściu Królestwa Bożego na cały świat, wzywanie wszystkich ludzi do nawrócenia serca i zapraszanie wszystkich do nowego życia w Jezusie Chrystusie. Czy jesteśmy wierni temu radosnemu i wymagającemu wyzwaniu? Na to pytanie możemy odpowiedzieć jedynie poprzez gruntowny i uczciwy rachunek sumienia.

EG rzuca nam również wyzwanie, abyśmy przyjęli i zaakceptowali zmiany. To nigdy nie jest łatwy proces. Często, w obliczu zmian, naszym naturalnym odruchem jest zgoda na inercję. Jeśli jednak naprawdę chcemy być wierni temu, czego chce od nas Pan, jeśli chcemy dzielić się Nim i życiem, do którego wzywa nas wszystkich, musimy dokonać zmian. Musimy zmienić nasze priorytety, uporządkować sposób, w jaki zarządzamy naszym czasem, talentami i zasobami. Musimy pogłębić i rozszerzyć nasze zaangażowanie wiary i płynące z niego zobowiązania. Nie ma miejsca na postawę letniości lub zatrzymanie tempa. Ulubionym słowem papieża Franciszka (a także Nowego Testamentu) jest greckie słowo „parrhesia”, które oznacza odważne głoszenie.

EG stawia przed nami jeszcze jedno wyzwanie, a jest nim powiązanie ewangelizacji z realnym światem wraz ze wszystkimi jego błogosławieństwami, wyzwaniami i problemami. Kiedy po raz pierwszy przeczytałem EG, byłem zaskoczony wszystkimi odniesieniami papieża Franciszka do światowej gospodarki, trudnej sytuacji migrantów i uchodźców oraz degradacji naszego środowiska.

Następnie zdałem sobie sprawę, że papież dołączył również zadanie rozpoznania prawdziwego oblicza świata, któremu mamy nieść Pana. Wiara nigdy nie powinna być ucieczką od świata ani unikaniem prawdziwych ludzkich trosk. Nasza wiara musi raczej angażować świat tak, jak uczy nas Wcielenie, kiedy Słowo stało się ciałem i zamieszkało wśród nas – takim, jakimi on jest na dobre i na złe.

Chociaż EG stawia przed nami te i wiele innych wyzwań, pozwolę sobie zakończyć jeszcze jednym ostatnim wyzwaniem. Chodzi o kształt samego dokumentu – jego styl, punkt widzenia i rozwój. Być może jesteśmy bardziej przyzwyczajeni do dokumentów kościelnych, które podążają za bardzo logiczną sekwencją rozwoju w wąskim obszarze myśli.

EG porusza się inaczej. Ten dokument ma zmienny styl i zmienny punkt widzenia. Czasami ma charakter instruktażowy. W innych miejscach jest przede wszystkim inspirujący i sugerujący. Czasami jest to medytacja w zakresie naszej katolickiej tradycji duchowej i współczesnego doświadczenia – Biblii, Magisterium Kościoła, mądrości doświadczenia duszpasterskiego i wyrażonych potrzeb współczesnych ludzi. Oczywiście wszystko to ma wpływ na czytanie i studiowanie EG, co poniżej rozważymy.

Jaki jest najlepszy sposób czytania, studiowania i rozważania EG?

Przewodnik, który masz w ręku proponuje, aby rozpocząć od ogólnego spojrzenia na EG. To dobry punkt wyjścia. Sugeruję, abyś najpierw w sposób ogólny zapoznał się z tym przewodnikiem, a następnie przejrzał jego tekst podstawowy. Zapoznaj się z całością. Pamiętaj, że nie wszystkie elementy muszą mieć dla ciebie natychmiastowy sens. Zaczynasz mieć ogólne wyczucie dokumentu i jest to dobry sposób na rozpoczęcie dalszej refleksji.

Następnym krokiem jest powolne przechodzenie przez EG. Podziel swoje czytanie na różne części dokumentu. Zwróć uwagę na to, co rezonuje z Twoim doświadczeniem, co wydaje się pasować do tego, co wiesz i czujesz. Zapytaj samego siebie o to, co również zastanawia cię w tym dokumencie. Jakie masz pytania, co być może sprawia ci trudność? Najlepszym sposobem podejścia do EG, jest studiowanie go i dzielenie się swymi przemyśleniami z innymi osobami. Otoczenie parafialne jest idealne do tego rodzaju studiów. Perspektywy i spostrzeżenia innych wierzących będą niezmiernie ważne.

Wreszcie pozwól, aby czytanie, studiowanie, refleksja i dyskusja doprowadziły cię do praktycznych implikacji i decyzji. Niech EG zmieni twoje życie i twoją wiarę rozumianą jako dar, którym możesz dzielić się z innymi. Dzięki takiemu podejściu będziesz mógł dobrze i owocnie doświadczyć ważnego zagadnienia, które papież Franciszek zaproponował Kościołowi w EG – radości Ewangelii, radości, którą otrzymuje się od Boga i radości, którą należy dzielić się z innymi.

*„Zachęcam wszystkich,
by byli odważni
i kreatywni w tym
zadaniu przemyślenia
celów, stylu i metod
ewangelizacyjnych swojej
wspólnoty...” (nr 33)*

ROZDZIAŁY EVANGELII GAUDIUM

W poniższej sekcji znajduje się bardzo krótkie streszczenie każdego rozdziału Ewangelii Gaudium. Po streszczeniach następuje wybór fragmentów adhortacji. Na końcu znajdują się pytania do refleksji dla każdego rozdziału.

ROZDZIAŁ PIERWSZY

Misyjne Przeobrażenie Kościoła

Jedynie Kościół, który wychodzi i podejmuje inicjatywę, pozostaje wierny misyjnemu mandatowi Pana. Ten misyjny styl Kościoła stoi w ostrym kontraście do Kościoła, który może być introwertyczny, reakcyjny i zaabsorbowany własnymi strukturami i życiem instytucjonalnym. W rzeczywistości Kościół musi być „matką o otwartym sercu”. Oznacza to, że Kościół wkracza głęboko, osobiście, a nawet intymnie w cały świat, z wielką troską i starannością.

Z punktu 15: „...działalność misyjna stanowi wzorzec każdego dzieła Kościoła. Przyjmując to, biskupi Ameryki Łacińskiej stwierdzili, że «nie możemy dłużej pozostawać w spokoju, w biernym oczekiwaniu, w naszych kościołach» i że trzeba koniecznie dokonać przejścia «od duszpasterstwa zwykłego zachowywania stanu rzeczy do duszpasterstwa zdecydowanie misyjnego»”.

Pytanie: Jakie zmiany musiałaby wprowadzić nasza lokalna wspólnota, aby móc urzeczywistnić to wyjście na zewnątrz?

ROZDZIAŁ DRUGI

W kryzysie zaangażowania wspólnotowego

Temat A

Jednym z wyzwań dzisiejszego świata jest fakt, że tło światowego kryzysu, w pewnym sensie, ma charakter ekonomiczny. Wiąże się on z dążeniem do nabywania i konsumowania, co z kolei prowadzi do nierówności, izolacji i braku poszanowania ludzkiej godności.

Z punktu 74: „...miasto jest środowiskiem wielokulturowym. W wielkich miastach można zauważyć przestrzenie, w których ludzie podzielają to samo marzenie o życiu i podobne marzenia, tworzą grupy, na terytoriach kulturowych, w niewidzialnych miastach. Przeróżne formy kulturowe współistnieją obok siebie, ale wielokrotnie uciekają się do praktyk segregacji i przemocy. Kościół powołany jest do podjęcia posługi trudnego dialogu. Z drugiej strony są mieszkańcy otrzymujący odpowiednie środki dla rozwoju życia osobistego i rodzinnego, ale jest bardzo wielu «nie-mieszkańców», «w połowie mieszkańców» albo «resztek miejskich». Miasto wytwarza pewien rodzaj stałej dwuznaczności, ponieważ podczas gdy ofiaruje swoim mieszkańcom nieskończone możliwości, wyłaniają się także liczne trudności dla pełnego rozwoju życia wielu innych”.

Pytanie: Określ, w jaki sposób możemy pomóc „służbie trudnego dialogu”, aby wiara i człowieczeństwo wszystkich osób w naszym mieście mogły się rozwijać? Co sprawia, że dialog lub rozmowa są trudne w naszym zróżnicowanym i często niespójnym świecie? Jakiego rodzaju osobistej odwagi potrzeba, aby porozumieć się z tymi, którzy są inni?

Temat B

Pokusy, przed którymi stają dziś duszpasterze, to: bycie przytłoczonym przez trudności i przeciwności. Prowadzi to do zniechęcenia. Czasami jesteśmy kuszeni, by ulec dominującym modelom kulturowym. Stajemy się tym, czemu powinniśmy się przeciwstawiać, na przykład światowością, jesteśmy zaabsorbowani strukturami, statusem i osiągnięciami.

Z punktu 85: „Jedną z najpoważniejszych pokus tłumiących zapał i odwagę jest poczucie przegranej, przemieniające nas w niezadowolonych i rozczarowanych pesymistów o posępnej twarzy. Nikt nie może podjąć walki, jeśli nie wierzy w zwycięstwo. Kto zaczyna bez ufności, stracił wcześniej połowę bitwy i zakopuje własne talenty. Nawet z bolesną świadomością własnej kruchości trzeba kroczyć naprzód i nie poddawać się oraz przypominać sobie to, co Pan powiedział do św. Pawła: «Wystarczy ci mojej łaski. Moc bowiem w słabości się doskonali»”.

Pytanie: Czy potrafimy trwać w ufności i optymizmie, kiedy wychodzimy do świata z misją niesienia mu Jezusa, Jego przesłania i Jego życia? W jaki sposób możemy „naładować akumulatory” swojej ufności i radości, kiedy one słabną?

ROZDZIAŁ TRZECI

Głoszenie Ewangelii

Temat A

Cały lud Boży głosi Ewangelię: głoszenie Ewangelii jest odpowiedzialnością, która należy do wszystkich w Kościele. Jesteśmy w tym razem. Oznacza to osobiste zaangażowanie w osobiste spotkanie z Panem i wspieranie tego w innych. Wielkim wyzwaniem formacyjnym jest to, jak podnieść ten rodzaj świadomości w wysoce indywidualistycznej kulturze.

Z punktu 120: „Nowa ewangelizacja powinna zakładać nowy protagonizm każdego z ochrzczonych. To przekonanie przybiera formę apelu skierowanego do każdego chrześcijanina, by nikt nie wyrzekł się swojego udziału w ewangelizacji, ponieważ jeśli ktoś rzeczywiście doświadczył miłości Boga, który go zbawia, nie potrzebuje wiele czasu, by zacząć Go głosić...”.

Pytanie: Jak to się stało, że pozostawiliśmy dzielenie się i głoszenie Bożej miłości „religijnym profesjonalistom”, a nie wzięliśmy na siebie odpowiedzialności za nie? W jaki sposób możemy wspierać ducha misji wśród wszystkich ludzi w naszej wspólnocie wiary?

Temat B

Homilia: homilia jest uprzywilejowanym miejscem spotkania słowa i sakramentu w Eucharystii, które podtrzymuje ewangelizacyjną energię Kościoła.

Pytanie: W jaki sposób cała wspólnota i poszczególne osoby mogą pomóc tym, którzy są odpowiedzialni za głoszenie kazań, aby mogli coraz skuteczniej wypełniać swoje zadanie?

„To przekonanie przybiera formę apelu skierowanego do każdego chrześcijanina, by nikt nie wyrzekł się swojego udziału w ewangelizacji”. (nr 120)

Temat C

Przygotowanie do głoszenia: musimy mieć dwoje uszu, które słuchają Słowa Bożego oraz wsłuchują się w doświadczenia ludzi.

Pytanie: Czy możliwe jest, abyście mogli dzielić się swoimi doświadczeniami z tymi, którzy głoszą kazania? Jeśli nie, co należałoby zrobić, aby mogło się to wydarzyć?

Temat D

Ewangelizacja i głębsze zrozumienie kerygmatu: konieczne jest dotarcie do sedna sprawy, do zasadniczego centrum wiary, którym jest nasza relacja z Jezusem Chrystusem w Jego Ciele, Kościele.

Z punktu 164: „Na usta katechety powraca zawsze i rozbrzmiewa pierwsze orędzie: «Jezus Chrystus cię kocha, dał swoje życie, aby cię zbawić, a teraz jest żywy u twego boku codziennie, aby cię oświecić, umocnić i wyzwolić». Gdy mówimy, że to orędzie jest «pierwsze», nie oznacza to, że jest na początku, a potem się o nim zapomina, albo zastępuje się je innymi treściami, które je przewyższają. Jest pierwszym w sensie jakościowym, ponieważ jest głównym orędziem, tym, do którego trzeba stale powracać i słuchać na różne sposoby i które trzeba stale głosić podczas katechezy w tej czy innej formie, na wszystkich jej etapach i chwilach”.

Pytanie: To, co Ojciec Święty mówi w nr 164, jest bardzo ważne, jednak w rzeczywistości ilu katolików zna to główne przesłanie? Jak musimy zmienić nasze wysiłki, aby dotrzeć do tego centrum? Jak mogłoby to wyglądać w naszej lokalnej wspólnoty wiary?

ROZDZIAŁ CZWARTY

Spółeczny wymiar ewangelizacji

Szczegółowe refleksje w tym rozdziale wskazują na ważne społeczne następstwa ewangelizacji. Po pierwsze, Ewangelia i ewangelizacja muszą mieć wpływ na kształtowanie świata i relacji międzyludzkich, ponieważ Królestwo lub Panowanie Boga zmienia nasz świat i nas samych. Po drugie, ubodzy mają uprzywilejowane miejsce w naszych wysiłkach ewangelizacyjnych i muszą być ich częścią, ponieważ wszyscy jesteśmy z sobą połączeni. Po trzecie, jeśli staniemy się społeczeństwem ludzi równych w godności, którzy żyją sprawiedliwością, nastanie pośród nas pokój. I wreszcie, dialog jest niezbędny i oznacza proces głębokiego słuchania i hojnej wymiany.

Z punktu 195: „Gdy św. Paweł udał się do Apostołów do Jerozolimy, aby rozeznaczyć, „czy nie biegł lub nie biegnie na próżno” (*por. Ga 2, 2*), wskazanym mu kluczowym kryterium autentyczności było to, by nie zapominał o ubogich (*por. Ga 2, 10*). To wielkie kryterium, aby wspólnoty Pawłowe nie uległy indywidualistycznemu stylowi życia pogan, nabiera wielkiej aktualności w obecnym kontekście, gdy szerzy się nowe indywidualistyczne pogaństwo. Piękno Ewangelii nie zawsze może być ukazane przez nas wiernie, ale jest znak, którego nigdy nie może zabraknąć: opcja na rzecz ostatnich, tych, których społeczeństwo odrzuca”.

Pytanie: W jaki sposób możemy sprawdzić, że wymiar wspólnotowy towarzyszy naszym wysiłkom ewangelizacyjnym? W jaki sposób, przedstawiając ludziom Jezusa i Jego życie, możemy uniknąć pułapki uczynienia z wiary czysto osobistego, a może nawet prywatnego doświadczenia?

ROZDZIAŁ PIĄTY

Ewangelizatorzy z duchem

Temat A

Tylko ci, którzy osobiście spotkali się ze zbawczą miłością Jezusa i są umocnieni przez Ducha Świętego, mogą nieść Go innym.

Temat B

Maryja, w swojej wierze, świadectwie i głoszeniu, jest gwiazdą nowej ewangelizacji.

Z punktu 268: „Żeby być ewangelizatorami dusz, trzeba rozwinąć duchowe upodobanie pozostania blisko życia ludzi, aż do odkrycia, że staje się to źródłem głębszej radości. Misja łączy się z miłością do Jezusa, ale jednocześnie z miłością do Jego ludu. Gdy zatrzymujemy się przed ukrzyżowanym Jezusem, poznajemy całą Jego miłość, która nas zaszczyci i podtrzyma, ale stojąc przed Nim, jeśli nie jesteśmy ślepi, zaczynamy dostrzegać, że spojrzenie Jezusa się poszerza, a On, pełen uczucia i żaru, zwraca się w kierunku Jego ludu”.

Pytanie: Ten fragment łączy wymiar wertykalny (do Boga) i horyzontalny (do innych) naszych wysiłków ewangelizacyjnych. Jak możemy pozostać wierni tej podwójnej ścieżce, gdy staramy się przyprowadzać innych do Jezusa? Jak możemy pozostać blisko Pana, a także blisko Jego ludu, gdy postępujemy naprzód w naszej misji?

CONTINUING TO STUDY, REFLECT AND DISCUSS EVANGELII GAUDIUM

Evangelii Gaudium to bardzo bogaty dokument. Zasługuje on na uważną lekturę i ciągłą refleksję. Uczniowie, którzy chcą przyprowadzić innych uczniów do Jezusa, muszą zgłębić Jego mądrość i kierunek drogi wskazany przez Niego. Oprócz pytań znajdujących się w streszczeniu każdego rozdziału, poniżej znajduje się kilka dodatkowych pytań, które mogą być pomocne w osobistym lub grupowym studium adhortacji.

Pytania

Co było dla ciebie nowe lub zaskakujące podczas czytania Evangelii Gaudium?

Czy lektura Evangelii Gaudium wzbudziła w tobie nowe poczucie odpowiedzialności lub celu?
Nowy sposób postrzegania swojego życia jako ucznia Jezusa?

Jak określiłbyś wyzwania stojące przed Kościołem szeroko rozumianym, ale również przed lokalną wspólnotą wierzących, którzy starają się nieść Jezusa Chrystusa innym w dzisiejszym świecie?

Jakich potrzebuje zasobów ktoś, kto pragnie być prawdziwym i skutecznym ewangelizatorem?

W jaki sposób Słowo Pisma Świętego, sakramenty Kościoła i nabożeństwa ludzi wpisują się w zadanie i proces ewangelizacji?

GROMADŹCIE SIĘ, ABY STUDIOWAĆ I ROZWAŻAĆ EVANGELII GAUDIUM

W imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Amen.

Psalm 67: Modlitwa, aby wszyscy ludzie i narody przyszli do Pana

Niech Bóg się zmiłuje nad nami, niech nam błogosławi;
niech zajaśnieje dla nas Jego oblicze!
Aby na ziemi znano Jego drogę,
Jego zbawienie – pośród wszystkich ludów.

Niech Ciebie, Boże, wysławiają ludy,
niech wszystkie narody dają Ci chwałę!
Niech się narody cieszą i weselą,
że Ty ludami rządysz sprawiedliwie
i kierujesz narodami na ziemi.
Niech Ciebie, Boże wysławiają ludy,
niech wszystkie narody dają Ci chwałę!

Ziemia wydała swój owoc:
Bóg, nasz Bóg, nam pobłogosławił.
Niechaj nam Bóg błogosławi
i niech się Go boją
wszystkie krańce ziemi!

Chwała Ojcu...

W tym momencie uczestnicy mogą w ciszy zagłębić się w treść Psalmu, a następnie na głos podzielić się słowem, frazą lub wersetem, który przemówił do nich w szczególny sposób.

Albo, po krótkiej ciszy, uczestnicy mogą przedstawić prośby, które przynieśli na spotkanie. Po każdej prośbie mogą powiedzieć: „Ciebie prosimy”.

Kiedy ten czas modlitwy i dzielenia się zostanie zakończony, wszyscy mogą wspólnie odmówić Modlitwę Pańską.

Modlitwa końcowa o ewangelizację:

Boże, którego wolą jest, aby wszyscy zostali zbawieni i doszli do poznania prawdy,
wejrzyj na swoje obfite żniwo i racz posłać robotników,
aby je zebrali,
aby Ewangelia była głoszona wszelkiemu stworzeniu oraz,
aby Twój lud, zgromadzony przez słowo życia i podtrzymywany mocą sakramentów,
postępował naprzód drogą zbawienia i miłości.
Przez naszego Pana Jezusa Chrystusa, Twojego Syna,
który z Tobą żyje i króluje w jedności Ducha Świętego, jeden Bóg, na wieki wieków.
Amen.

Aby uzyskać dodatkowe egzemplarze tego przewodnika lub inne zasoby, prosimy o kontakt z Biurem ds. Ewangelizacji i Uczniów – Misjonarzy Jezusa.

Biuro ds. Ewangelizacji
3525 South Lake Park Avenue
Chicago, IL 60653
Officeforevangelization@archchicago.org
EvangelizeChicago.org